

оскільки комп'ютерний вірус може бути розповсюджений також іншим шляхом, без застосування визначених засобів або із використанням засобів, призначених для незаконного проникнення в ці машини, однак не спроможних спричинити перекручення або знищення комп'ютерної інформації чи носіїв такої інформації, що теж унеможлиблює застосування цієї норми в таких випадках [3].

Таким чином, програмні засоби визначають як шкідливі не лише за технічним, а й за цільовим призначенням.

Недосконалість законодавства в цій сфері призводить до того, що частина протиправних дій, а саме придбання та зберігання ШПЗ, знаходиться поза межами правового регулювання, це надає можливість правопорушникам уникати відповідальності.

Література

1. Бутузов В.М. Злочини у сфері використання електронно-обчислювальних машин (комп'ютерів), систем та комп'ютерних мереж і мереж електрозв'язку: наук.-практ. комент. Бутузов В.М., Остапець С.Л., Шоломенцев В.П. – Київ: МВС України, 2005. – 86 с.

2. Волков О.О. Поняття шкідливого програмного засобу, призначеного для несанкціонованого втручання в роботу електроннообчислювальної техніки. *Науковий вісник Національної академії внутрішніх справ* в. 2018. № 1 (106). URL: <https://elar.naiu.kiev.ua/server/api/core/bitstreams/5483d92c-58df-466e-8170-460835d1f702/content>.

3. Мазуренко О. Стаття 361 КК України: проблеми об'єктивної сторони злочину. Мазуренко О. *Підприємництво, господарство і право*. – 2004. № 7. – С. 116–120.

УДК 343.9(043.2)

Івахненко В.В., здобувач вищої освіти
третього (освітньо-наукового) рівня,
Рябчинський Д.А., здобувач вищої освіти
третього (освітньо-наукового) рівня,
Класичний приватний університет, м. Запоріжжя, Україна

ПРИПИНЕННЯ КРИМІНАЛЬНИХ ПРАВОПОРУШЕНЬ ОКРЕМИМИ ПРАВООХОРОНИМИ ОРГАНАМИ УКРАЇНИ

Ряд правоохоронних органів України має визначену на законодавчому рівні функцію припинення кримінальних правопорушень. Так, відповідно до ч. 3 ст. 2 ЗУ «Про Національну гвардію України» цей орган є основним суб'єктом з припинення масових заворушень, терористичної діяльності, діяльності незаконних воєнізованих або збройних формувань (груп), терористичних організацій, організованих груп та злочинних організацій,

збройних конфліктів та інших провокацій на державному кордоні, а також заходів щодо недопущення масового переходу державного кордону з території суміжних держав; діяльності незаконних воєнізованих або збройних формувань (груп), терористичних організацій, організованих груп та злочинних організацій; порушень порядку та правил використання повітряного простору України експлуатантами безпілотних повітряних суден у районах виконання завдань; опору законним діям військовослужбовців Національної гвардії України та інших осіб, які виконують службові обов'язки з охорони громадської безпеки і порядку і боротьби із злочинністю, забезпечення громадської безпеки; спроби заволодіти вогнепальною зброєю, озброєнням, транспортними засобами, бойовою технікою [1]. Згідно з ст. 1 ЗУ «Про Військову службу правопорядку у Збройних Силах України» цей орган визнається спеціальним правоохоронним формуванням у складі Збройних Сил України, призначеним для забезпечення правопорядку і військової дисципліни серед військовослужбовців Збройних Сил України у місцях дислокації військових частин, у військових навчальних закладах, установах та організаціях, військових містечках, на вулицях і в громадських місцях; для запобігання кримінальним та іншим правопорушенням у Збройних Силах України, їх *припинення* та виконання інших правоохоронних функцій [2]. В ст. 3 цього Закону запобігання вчиненню і припинення кримінальних та інших правопорушень у Збройних Силах України визначено окремим завданням військової служби правопорядку.

Під припиненням кримінальних правопорушень розуміють сукупність дій і заходів, спрямованих на переривання розпочатих і триваючих кримінальних правопорушень, а також здійснення операцій, здатних при необхідності усунути масові заворушення [3, с. 366]. Також припинення вчинення кримінальних правопорушень визначають як сукупність заходів, спрямованих на недопущення завершення розпочатого злочину, відносячи до таких правомірне проникнення працівників правоохоронних органів до житла та іншого володіння особи, зупинення транспортних засобів, застосування фізичної сили, вогнепальної зброї спецзасобів, затримання особи, відбиття нападу, припинення групового порушення громадського порядку [4, с. 158].

Такими діями та заходами приміром в ЗУ «Про Військову службу правопорядку у Збройних Силах України» визнаються: право вимагати припинення правопорушення (п. 1 ст. 7); заходити в жилі та інші приміщення, що належать громадянам, на територію і в приміщення державних органів, підприємств, установ і організацій незалежно від форми власності (п. 12 ст. 7); входити на територію та в приміщення військових частин та оглядати їх (п. 13 ст. 7); входити на військові об'єкти та ділянки місцевості, що охороняються вартами (п. 14 ст. 7); перебувати

на військових об'єктах, території і в приміщеннях військових частин (п. 15 ст. 7); вилучати у військовослужбовців та інших осіб, які незаконно перебувають на території військової частини або військового об'єкта чи здійснюють протиправні дії, предмети і речі, заборонені або обмежені в обігу (п. 28 ст. 7); мають право застосовувати заходи фізичного впливу, в тому числі прийоми рукопашного бою, для припинення правопорушень, подолання протидії законним вимогам військовослужбовців Служби правопорядку, якщо інші способи не забезпечили виконання покладених на них обов'язків (ст. 9); мають право застосовувати наручники, гумові кийки, засоби зв'язування, речовини сльозоточивої та дратівної дії, світлозвукові пристрої відволікаючої дії, пристрої для відкриття приміщень і примусової зупинки транспорту, водомети, бронемашини та інші спеціальні і транспортні засоби, а також використовувати службових собак (ст. 10); мають право застосовувати вогнепальну зброю у таких випадках (ст. 11).

Література

1. Про Національну гвардію України: Закон України від 13 бер. 2014 року № 876-VII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/876-18#Text>.

2. Про Військову службу правопорядку у Збройних Силах України: Закон України від 7 бер. 2002 року № 3099-III. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/309914?find=1&text=%D0%BF%D1%80%D0%B8%D0%BF%D0%B8%D0%BD%D0%B5%D0%BD%D0%BD%D1%8F#w1_3.

3. Голіна В.В. Припинення злочинів. *Велика українська кримінологічна енциклопедія*. У 2 т. Т. 2: М-Я / редкол. Сокурєнко В.В., Бандурка О.М. та ін.; наук. ред. Литвинов О.М. Харків: Факт, 2021. С. 366-367.

4. Кримінологія: підручник. За заг. ред. Головкина Б.М.. Харків: *Право*, 2020. 384 с.

УДК 343.424(043.2)

Ковтун О.І., здобувач вищої освіти
третього (освітньо-наукового) рівня,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна

ЗАГАЛЬНА ХАРАКТЕРИСТИКА КРИМІНАЛЬНИХ ПРАВОПОРУШЕНЬ ПРОТИ РЕЛІГІЙНИХ ПРАВ ЛЮДИНИ

В Кримінальному кодексі України (далі – КК України) передбачена низка норм, спрямованих на захист релігійних прав людини. Якщо родовим об'єктом кримінальних правопорушень, склади яких передбачені у розділі V Особливої частини КК України, відповідно до назви розділу прийнято вважати виборчі, трудові та інші особисті права і свободи людини і громадянина, то, на нашу думку, саме у цьому розділі необхідно